
Chương 13

Bách thấy vận hên đang đến với chàng. Tiền kiếm vào như nước, nổi âm ảnh chiếm đoạt được Lệ có cơ thành hình, lại sắp sửa được anh chồng chàng lăm le tặng cho cặp sừng dài yếm trợ để chàng được vào nhóm VIP. Còn gì thú vị cho bằng! Chàng đã ao ước được thu nhận vào VIP đã từ lâu lắm, khi mới nghe nói đến hội thượng đẳng này.

Những năm đầu mới ty nạn sau 1975, số người Việt còn đang kiếm sống vất vả, mấy ai nghĩ đến chuyện hội hè, ăn chơi. Nhưng chỉ vài năm sau, một số người công việc vững chãi hay có nghề chuyên môn như bác sĩ, nha sĩ, dược sĩ, luật sư... đã có tiền rủng rỉnh và nghĩ đến chuyện lập hội để giao du trong cùng giới những người có tiền, có danh phận. Hội được gọi là VSC, viết tắt của chữ Vietnamese Social Club, hội viên là những người có máu mặt của Quận Cam, điều kiện thu nhận là có hai người hội viên khác đứng ra bảo trợ. Sau vài năm, số hội viên đã tăng lên đến bốn năm trăm người với hoạt động chính là mỗi năm tổ chức hai buổi gala sáng giá tại một khách sạn sang trọng của Hoa Kỳ. Buổi dạ vũ chính là ngày cuối năm 31 tháng 12, hội viên tham dự mặc đồ dạ tiệc đàn ông phải diện tuxedos, đàn bà mặc gowns dài, bao nhiêu nữ trang kim cương hột xoàn được dịp mang ra trưng diện để khoe và đố kỵ lẫn nhau. Buổi dạ tiệc bồi Mỹ đứng hầu mặc đồ trắng toát, trình trọng lễ phép mang ra ba courses khác nhau ăn uống linh đình lịch sự. Không ai ăn đồ Tàu trong ngày New Year's Eve cuối năm, vừa thiếu vẻ trường giả sang trọng lại thiếu service kính cẩn như bồi Mỹ. Dạ tiệc xong là phần dạ vũ qua nửa đêm để mọi người chúc tụng nhau năm mới.

Hội VSC đã giữ truyền thống ăn chơi này cả hàng 20 năm, sau này còn thêm một buổi gala khác vào ngày lễ Độc Lập 4 tháng 7 của Hoa Kỳ và cả hai buổi galas là dịp để mọi người trường giả của Quận Cam sửa soạn và trưng diện để khoe của náo nhiệt nhất. Vì có mặt tại hai buổi dạ tiệc và dạ vũ này của hội VSC là bằng chứng rõ ràng nhất cho sự

thành công của một người Việt sống tại Quận Cam, số người xin gia nhập càng ngày càng nhiều khi những người nhày ra làm ăn buôn bán đã bắt đầu thành công và trở thành giàu có, qua mặt cả thành phần có nghề chuyên môn cũ như bác sĩ, nha sĩ, luật sư... Điều lệ gia nhập hội đã khó khăn hơn trước và đòi hỏi phải có một số lợi tức tối thiểu hàng năm là trên hai trăm ngàn Mỹ Kim. Tuy nhiên với những thành công trên thương trường, đặc biệt trong cuối thập niên 90's, khi thị trường chứng khoán lên vùn vụt, số người triệu phú tại Quận Cam đã tăng nhiều hơn trước, ban quản trị hội VSC đã bí mật họp để lập ra một nhóm riêng nhằm phân biệt giới thượng đẳng của hội và những hội viên giàu có loại trung bình khác.

Nhóm này có tên là Vietnamese Investment Professionals, viết tắt là VIP, để hiểu ngầm là những người quan trọng bậc nhất. Điều kiện để trở thành VIP là phải có tài sản tối thiểu là 5 triệu Mỹ Kim trở lên. Tài sản ở đây là net worth tức trị giá của tất cả mọi thứ sở hữu trừ đi nợ như nợ nhà, nợ tiền vay ngân hàng làm ăn... Số hội viên của VIP chỉ giữ ở mức tối đa là 50 người, coi như 50 người giàu có nhất tại Quận Cam. Sau vài năm, với giá trị nhà cửa tại California tăng vùn vụt quá mức, nhiều căn nhà 10 năm trước mua chỉ có vài trăm ngàn nay đã tăng lên vài triệu Mỹ Kim, làm số người có tài sản hơn 5 triệu Mỹ Kim trở thành nhiều hơn và đều đòi tham dự vào nhóm VIP thượng đẳng của hội VSC, nhóm VIP đã tăng điều kiện để trở thành hội viên lên là tài sản phải hơn 10 triệu Mỹ Kim, mới được cứu xét để gia nhập!

Bách tính nhẩm tài sản của mình. Căn nhà tại Newport Beach bây giờ cũng phải trị giá đến 2 triệu Mỹ Kim. Lúc trước chàng mua có bốn trăm ngàn! Biết thế mua vài căn bây giờ có phải khá hơn nhiều không! Tiền chơi stock trong chương mục của Charles Schwab cũng khoảng một triệu. Tiền trong quỹ hưu được một triệu. Trị giá cơ sở làm ăn của chàng phải khoảng ba triệu. Tính ra Bách có net worth là 7 triệu, chưa đủ tiêu chuẩn để được

vào nhóm VIP. Nhưng can hệ gì! Bách có khi nào để sự thiếu hụt vài triệu làm ngăn trở việc chàng muốn làm. Chàng sẽ chi ít tiền cho thằng CPA làm giấy chứng cho giá trị nhà cửa, cơ sở làm ăn phóng đại lên cho đủ số tổng cộng 10 triệu Mỹ Kim là xong ngay chủ gì! Ngẫm nghĩ lại Bách tự hỏi không biết bao nhiêu người trong số 50 hội viên của nhóm VIP có thực sự tài sản lên đến 10 triệu Mỹ Kim? Chàng sẵn sàng làm giả giấy tờ chứng minh thì bao nhiêu người khác cũng đã làm giả như vậy để được gia nhập vào nhóm thượng đẳng VIP để lèo mọi người là tôi đã thành công vào bậc nhất ở Quận Cam này. Làm giàu đến mức để xin vào VIP thì cũng phải lưu manh đủ để làm giả giấy tờ chứng minh chứ! Như mình vậy! Bách nghĩ thầm và tự cười. Lưu manh thì lưu manh chứ đã sao! Không vậy sao giàu!

* * *

Buổi gala ngày lễ Độc Lập 4 tháng 7 của hội VSC năm nay tổ chức tại khách sạn Four Seasons. Bách diện bộ tuxedo đúng mode mới nhất và chàng thuê hẳn một chiếc limousine để đến dự cho oai. Mất vài trăm có bao nhiêu! Chả gì bây giờ đã được vào nhóm VIP chàng không thể đến một cách lười xù như những hội viên VSC loại thường khác. Bách đi một mình. Kinh nghiệm cho chàng thấy đi một mình lợi hơn nhiều. Trong số bảy tám trăm quan khách tham dự, có biết bao người đẹp đi một mình, những người đàn bà thành công, vào lứa tuổi không già không trẻ, giàu có và chán ngấy ông chồng cổ lỗ sĩ, những cô gái trẻ đẹp mới lấy chồng hai ba năm đã ly dị, bây giờ thuộc hội độc thân. Những người đẹp đi một mình đến gala của hội VSC để gặp những người đàn ông độc thân khác. Rồi còn những bà đi đến dự với chồng hẳn hoi nhưng sẵn sàng nhày trong buổi dạ vũ với những tên đàn ông tán tỉnh khác, rất tự do phóng khoáng. Vợ chồng đối lẩn nhau trong đêm gala này là chuyện thường!

Bách đã cẩn thận thuê sẵn phòng trong khách sạn. Chàng ước

tính thể nào cũng bắt được một em thơm tho để ngủ qua đêm sau khi gala chấm dứt vào lúc 2 giờ sáng. Biết bao nhiêu hội viên khác cũng như chàng, thuê phòng để có những màn hấp dẫn khác sau khi dạ vũ chấm dứt. Dĩ nhiên cũng có những cặp vợ chồng đứng đần ngủ lại trong khách sạn để có một khung cảnh mới, thay đổi cho những nhảm chán mỗi ngày. Bách cười thầm và thần phục những người chân chính này. Tại sao người ta có thể ngủ với cùng một người, đêm này qua đêm khác, ba bốn mươi năm, năm sáu mươi năm, cả một cuộc đời, với chỉ một người như vậy! Lạ lùng thật!

Bách nhìn quanh. Bữa tiệc thịnh soạn đã gần xong và ban nhạc đang chuẩn bị để sửa soạn phần dạ vũ. Chàng ngồi cạnh bàn của Tuyến và Lệ, trong số 5 bàn sang trọng nhất chính giữa đặt sát với sàn nhảy. Chỉ có những quan khách của nhóm VIP mới được ngồi trong năm bàn danh dự trên, để hưởng những cặp mắt thèm thuồng, ganh ghét, đố kỵ, tức tối của những hội viên hạng thường VSC khác. Không gì bằng ngồi ăn chễm chệ tại chỗ quý giá, được tất cả ao ước, với số bồi hầu đông hơn những bàn khác, cẩn thận chăm chút, chiều lòng thực khách đến mức tối đa và biết rằng bao người khác đang nhìn mình kính phục cho sự thành công của một trong những người giàu có nhất Quận Cam này!

Ban nhạc bắt đầu bằng một bản theo điệu Paso Doble. Những quan khách VIP trong năm bàn danh dự đều ra sàn nhảy. Tuyến và Lệ, Tài và Hoa, Quang và một người đẹp Nam Mỹ với thân hình bốc lửa ra cùng một lúc để khai mạc. Bách ngồi lại. Chàng muốn đợi vài bản sau để kiểm soát sang bàn Tuyến để mời Lệ nhảy. Bách bỗng nhiên không để ý đến bất cứ một người đàn bà nào khác nữa. Chàng chỉ để ý đến Lệ và thèm muốn chiếm đoạt càng lúc càng trở thành cơn thôi thúc kỳ lạ. Bách chưa bao giờ cảm thấy trạng thái này. Với chàng từ trước đến nay, đàn bà chỉ là những đối tượng dục tình để chàng lợi dụng và sẵn

sàng quên ngay, bỏ xó và xa rời không thương tiếc, không chút bận tâm. Điều gì đã xảy đến cho Bách từ khi thấy Lệ trong văn phòng của chàng khi Lệ đến tìm Hoán? Nổi ám ảnh mỗi lúc chiếm ngự chàng hơn trước và chàng không thể nào gạt bỏ được để không rời mắt ra khỏi Lệ trên sàn nhảy được nữa.

Sàn nhảy mỗi lúc một đông hơn, nhất là với những điệu được ưa chuộng như Rumba, ChaCha, Tango. Người Việt tỵ nạn tại Quận Cam hay tại bất cứ địa phương nào khác trên đất Mỹ đều chỉ muốn dạ vũ theo nhạc tour với ban nhạc Việt và ca sĩ hát nhạc Việt như thời trước 75 tại Việt Nam. Dù có ăn uống sang trọng tại khách sạn Hoa Kỳ mắc tiền hạng nhất như buổi gala của VSC, phần dạ vũ vẫn phải là nhạc tour với kiểu nhảy của người Việt như thời xa xưa mấy chục năm về trước, không hề thay đổi! Bách thấy đủ các khuôn mặt nổi tiếng của Quận Cam, những cặp vợ chồng vừa thấy thán trước nay đã bỏ nhau, mỗi người nhảy với một người khác. Có đôi đã ly dị từ cả chục năm, lấy hai ba đời vợ chồng khác nhau, nay lại tự nhiên về lại, nhảy với nhau mùi mẫn thắm thiết như thời mới cưới! Bách cũng thấy cả Liên và ba người chồng của nàng, thay phiên nhau ra nhảy mỗi người chồng một bản, chồng già nhảy những bản chậm Slow, Boston, chồng giữa nhảy Boléro, Tango, chồng trẻ nhảy nhạc giật BeBop, Twist! Liên nhảy vui vẻ với ba người chồng của nàng, công khai, ngang nhiên như thách thức mọi người, mặc kệ những cặp mắt của những người đàn bà khác dòm ngó, dị nghị. Tôi giỏi tôi mới có ba chồng cùng đi dạ vũ đêm nay. Nhìn cái gì! Tức thì đi kiện đi! Liên ngẩng đầu vừa nhảy vừa nhìn quanh để chọc giận các cặp khác nhảy chung quanh, chỉ dám lăm lét dòm, nói thầm bên tai nhau nho nhỏ!

Người điều khiển chương trình giờ tay ra hiệu cho ban nhạc tạm ngưng để loan báo tiết mục đặc biệt với tiếng hát của nữ ca sĩ Hoàng Vân. Vân sẽ lên sân khấu để hát 3

bản nhạc liên tiếp đã được yêu cầu từ trước. Bách chăm chú nhìn Lệ vì nàng như người bị điện giật. Cặp mắt nàng nhìn chăm bẵm vào Vân, long lanh, dữ dội như sư tử cái sủa soan vồ mồi. Bách chưa bao giờ thấy ai có cái nhìn hung hãn như vậy. Chùng như Lệ đã biến thành một pho tượng bằng đá, không một cử động, hơi thở như ngừng lại, mắt nhìn thẳng không chớp, chiếu ra luồng ánh sáng như bốc lửa đốt cháy người ca sĩ đang cất giọng hát trên sân khấu. Bách không ngờ Lệ có thể cay cú với Hoán như thế! Nàng như một người đàn bà ghen ngược, tuy chỉ là nhân tình nhưng nổi cơn ghen dữ dội với người vợ chính thức, sẽ không từ một thủ đoạn hay hành vi tàn nhẫn nào gieo rắc trên kẻ tình địch.

Hoán ngồi bàn tuốt phía sau, say mê nhìn Vân như nuốt trọn từng tiếng hát của nàng. Hoán không hề để ý đến Lệ đang tiến về phía chàng, cho đến khi nàng đến gần sát. Lệ mím cười ngồi xuống ghế trống của Vân bên cạnh Hoán. Nàng giơ tay tát khẽ má Hoán như người mẹ đùa dỗ đứa con thơ:

- Lâu quá mới gặp lại! Hoán khỏe không?

Hoán ngượng ngùng nhìn quanh. Nhiều cặp mắt đang nhìn về phía chàng và Lệ. Chàng lắp bắp:

- Vẫn thường! Chị cũng khỏe chứ?

Mặt Lệ thoáng đanh lại. Hoán gọi nàng bằng chị thay vì gọi tên nàng! Nhưng nàng vẫn mím cười. Mấy cặp đang ngồi chung bàn và biết bao kẻ khác những bàn quanh đó đang xăm xì. Hoán sợ cũng phải!

- Khỏe sao được! Gọi phone hoài có ai trả lời đâu!

Hoán cúi đầu xuống. Chàng không ngờ Lệ trắng trợn như vậy. Ngang nhiên trách móc chàng như một kẻ tình nhân, không kể gì đến ai chung quanh. Vân đã hát đến bản thứ ba trên sân khấu và sắp trở về bàn. Chàng làm sao đánh thoát được bao vây của Lệ đây? Khi nàng đã ngang nhiên ra mặt sửa soạn chực vỗ lấy chàng! Trước mặt mấy cặp bạn của Vân đi cùng và những người quen khác. Ai ở quận Cam này chả biết đến Lệ? Và bây giờ tất cả

đều biết Hoán chính là một tình nhân trẻ hiện tại của Lệ!

Lệ nắm lấy tay Hoán lôi dậy. Nàng nói như ra lệnh:

— Ra nhảy bản này đi Hoán!

Hoán không làm gì hơn được là miễn cưỡng đứng dậy theo nàng ra sàn nhảy. Lệ vẫn nắm chặt tay Hoán. Nhưng vừa đến bìa sàn, nàng khựng lại. Vì Vân hát xong bản cuối đã xuống sân khấu và đi vội ngang sàn nhảy đến trước mặt nàng và Hoán. Vân nắm lấy tay bên kia của Hoán và kéo về phía nàng:

- Chào chị Lệ! Mình đã dành sẵn bản Tango này với Hoán rồi!

Hoán đứng như trời trồng. Mỗi tay chàng là một người đàn bà nắm chặt, không ai chịu buông ra! Hai cặp mắt Lệ và Vân nhìn nhau, miệng vẫn cố mím nụ cười lịch sự nhưng hai ánh lửa như điện xẹt, hào quang bay ra tứ tán. Những người chung quanh tránh hẳn ra, đợi chờ một màn scandal hấp dẫn đang diễn biến. Hoán tìm cách dằng tay ra khỏi cả Lệ lẫn Vân nhưng vô ích. Hai người đàn bà bàn tay đều nhỏ nhắn nhưng như gọng kìm kim chặt, móng tay sắc bầu lấy cổ tay chàng muốn bặt máu. Bây giờ nụ cười không còn nữa, hai khuôn mặt hăm hăm như muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau. Hoán không biết phải làm gì nữa. Chàng thôi không dám hất tay ra mạnh hơn. Vì Hoán hiểu rằng nếu hai người buông tay ra, không nắm lấy tay chàng, chắc hẳn Lệ và Vân sẽ túm lấy nhau để quần thảo ngay trên sàn nhảy!

Bách tiến tới gần ba người. Chàng theo dõi từ đầu khi Lệ đến bàn Hoán. Bách để ý thấy Tuyền đã ra ngoài lobby từ lâu, chắc hẳn không thích thú gì chuyện nhảy đầm và ra ngoài tán gẫu với bạn bè. Cảnh tượng hai người đàn bà tranh dành Hoán cần phải giải quyết ngay, nếu không buổi dạ vũ sẽ bị bể và gala của hội VSC sẽ bị mang tiếng. Tuy mới được thu nhận vào nhóm VIP, nhóm thượng đẳng sang trọng ngồi chiếu trên của hội, Bách cảm thấy có bốn phận bảo vệ cho hội khi chủ tịch là Tuyền đang vắng mặt. Hơn nữa Hoán là nhân viên của chàng, xảy ra chuyện lôi thôi

dính líu đến Lệ, sẽ làm phiền cho chàng vô cùng.

Bách đến sát trước mặt Lệ và gỡ tay nàng ra khỏi tay Hoán. Chàng cúi đầu:

- Xin phép chị cho tôi mời bản nhạc này.

Không đợi Lệ trả lời, Bách kéo nàng ra sàn nhảy và ôm ngang lưng nàng đưa Lệ theo điệu nhạc sang hẳn chỗ khác tránh xa Hoán và Vân. Cơn giận dữ làm Lệ run lên bần bật. Nàng bước theo Bách nhưng hai chân không vững như muốn khụy lại. Hơi thở nàng dồn dập muốn nghẹn. Bách ôm lấy nàng chặt hơn. Người Lệ như một khối than hồng bốc lửa của tức giận. Nàng hít lấy nhiều hơi dài và cố trấn tĩnh nhưng mắt nàng như hoa lên. Lệ biết nàng phải ra ngoài ngay nếu không nàng sẽ ngất đi vì thở quá nhanh. Chàng thở nhanh làm muốn xỉu đã xảy đến với nàng vài lần mấy năm trước và bác sĩ đã khuyên nàng phải thở trong một túi giấy một lúc lâu để chặn đứng chúng thở nhanh này.

Hoán diu nàng ra khỏi phòng nhảy. Lệ đứng tựa vào cột đá cẩm thạch và chỉ cho Bách về phía bàn ghi danh ngoài cửa phòng:

- Anh lấy hộ cho tôi túi giấy trên bàn kia.

Hoán mang lại cho nàng và ngạc nhiên khi thấy Lệ bịt chặt túi giấy vào mũi và thở một lúc lâu trong túi giấy. Hơi thở nàng dần dần chậm lại và mấy phút sau nàng đã thở bình thường hơn. Lệ biết mình đã trấn tĩnh nhưng sự tức giận vẫn còn đó. Chưa bao giờ nàng cảm thấy bị sỉ nhục như thế. Và nàng biết mình phải làm gì để quên đi ám ảnh của nàng với Hoán, để cơn ghen tức với Vân được che dấu phần nào. Lệ quay sang Hoán:

- Anh có đặt phòng cho đêm nay ở khách sạn rồi phải không?

Hoán gật đầu. Chàng biết Lệ muốn gì. Chiếm đoạt được Lệ đêm nay chỉ vì nàng đang lên cơn ghen ngược với Vân, vì nàng muốn quên đi mối nhục vừa xảy ra trên sàn nhảy, quả tình không được vinh quang cho lắm. Nhưng Bách biết mình biết người. Lệ không hề chú ý gì đến chàng, nàng hiện đang mê say Hoán, Bách biết đây là cơ hội bằng

vàng để chàng thỏa nguyện với Lệ từ bấy lâu nay. Và vinh quang hay không, Bách đâu màng đến. Biết đâu sau đêm nay, nàng mới thấy rõ Bách hơn Hoán rất xa. Chú nhỏ kia làm sao sánh với người đàn ông từng trải như chàng. Và biết đâu Lệ cũng sẽ mê chàng như đang mê Hoán. Nhắm nhò gì! Người đàn bà nào trải qua tay Bách mà không chết mê chết mệt với chàng.

Bách tin chắc như thế và chàng mỉm cười diu Lệ vào thang máy lên lầu thứ mười sáu, nơi chàng đã thuê hẳn một suite sang trọng cho đêm nay. Tưởng là chỉ bắt được một em trẻ đẹp nào đó đi cô đơn một mình, ai ngờ lại được ngay người chàng đang mơ ước, lại có dịp cảm cho ông chủ tịch hội thêm cặp sừng dài. Cũng tốt chán! Đời đẹp như mơ thế này làm sao chán cho được!